

Intiaanikesä

Intiaanikesä saapui yllättäen. Kirkkaalla sinisellä taivaalla leijuu vain pehmeän harmaa ohut pilviharso. Peilikirkkaan tyynen järven pintaan heijastuu kaukainen ranta. Viileän kesän kypsää viljaa puivat kirkkaan keltaiset puimurit loppumattomilla vainioilla. Kellastuvien lehvästöjen väriloisto korostuu voimakkaana taivaan sineä vasten. Myöhäinen, pitkän odotuksen jälkeen saapunut kesä, hehkuu viimeiset lämmön henkäilyt pimenevien iltojen tähtikirkkaalle taivaalle.

Kuluvan vuoden kesäkuussa pitivät perussuomalaiset puoluekokouksensa yllättävin lopputuloksin. Se minkä piti olla puoluedemokratian näyteikkuna läpinäkyvyydestä, päättyikin poliittisten äärimmäisyyksien voittoon. Se mitä sitten tapahtui, oli kuin toisinto kiihkeältä 70-luvulta. Tuolloin vaalit voittaneesta, ja kansanedustajista pullistelleesta SMP:n eduskuntaryhmästä irtautui huomattava joukko kansanedustajia uuteen SKYP ryhmään. Nytkin muutaman päivän sisällä, irtautui huomattava osa puolueen kansanedustajista äitipuolueestaan Perussuomalaisista. Erikoiseksi tilanteen teki se, että lähtijöiden keulakuvana oli itse puolueen perustaja ja yksinvalti, nyt oman puolueen johtotehtävistä syrjäytetty Timppa. Vielä jos eläisi vanha Vennamo, mitäpä sanoisi näistä; seteliselkärankaiset!

No tehty mikä tehty, nimikin jo uudelle ryhmälle on keksitty: Sininen tulevaisuus. Ehkä parempi nimi olisi ollut Erikoissuomalaiset, erottuakseen emopuolueestaan Perussuomalaisista, ytimekkäästi Ersut. Edellä mainittu olisi tuonut siinä tapauksessa tavallisille Persujen rivijäsenille paineita erota kolmanneksi ryhmäkseen, saaden nimekseen Merkityksettömät suomalaiset. Tulevaisuuden vaaleissa olisi sitten ollut useampi vaihtoehto protestoida tutkainta vastaan; Ersut, Persut ja Mersut.

Litiumista on tulossa maailmanlaajuiseen kultakuumeeseen verrattava kuumin metalli. Lähitulevaisuudessa sähköautojen vallatessa maantiet, kysyntä litiumille akkuteollisuudessa tulee kasvamaan räjähdysmäisesti. Litumiahan sitä löytyy sattumalta näiltä leveyksiltä, tosin on se vielä tällä hetkellä kovasti kiinni kallioperässä. Tarvitaan louhintaa sen sieltä keräämiseksi, ja vielä pitää ihmeaine erottaa tehtaassa irti mukana tulevasta kiviaineksesta. Tämän jälkeen vasta voidaan alkaa ainetta jalostamaan akkuteollisuuden käyttämään muotoon. Tämähän on se sampo jota tänne on taottu liki 50 vuotta, ollen hanke jo aina ollut toteutumassa lähivuosina... Tosin tämä sampo vain on pyörinyt väärään suuntaan, syömällä rahaa aina uusilta ja uusilta sijoittajilta, laihoihin tuloksin, eikä loppua näy.

Samaan aikaan Etelä-Amerikan Andien ylänköjen suolajärvillä, odottaa miljoonia tonneja Litiumia vain keräämistään. Siihen kun vain ajat puimurin suolatasangon laitaan, ja alat kerätä Litiumia talteen, ja halvalla lähtee! Esteenä tälle hankkeelle on tähän saakka ollut puuttuva infrastruktuuri tavarankuljettamiseksi maailmanmarkkinoille, eli rautatie rannikolle, mutta kuumentuvat markkinat kyllä sellaisen helposti äkkiä rakentaa.

Litiumin louhintaa kalliosta tulisi jättämään ikuiset jäljet maisemaan, puhumattakaan käsittelyn ja jalostuksen aiheuttamista ympäristövaurioista, Sotkamon talvivaara varoittavana esimerkkinä. Louhintaa ja malmin kuljetus jalostettavaksi työllistäisi kyseisiä palveluja tuottavia halpatyö yrityksiä, mahdollisimman halvalla kalustolla, vielä halvemmalla työvoimalla. Paikallinen työllistävä vaikutus olisi lähinnä yritys väistellä ympärivuorokautista rekkarallia. Eikö siis olisi aika laittaa lopullinen piste ja armonlaukaus koko sotkumetallille ja sen louhimishakkeille näillä seuduilla.

RAUNO NIIRANEN
rauno.niiranen@suomi24.fi